

12. Todorova M. *Imagining the Balkans* / M. Todorova. – New York, 1997. – 370 p.

REFERENCES

1. Yaus, G.R. (2011) *The experience of aesthetic perception and literary hermeneutics*. / Trans. from Germ, K., Publisher Salome Pavlichko "Fundamentals".
2. Nalyvaiko, D. *Current affairs of literary structure and imagology strategies*. / Nalyvaiko D. *Comparative Literature*. Vol. IV. *Imagological aspect of modern comparative studies, strategies and paradigms*. Part II / Nalyvaiko D. - K., Publishing House "Stylos", 2011. - p.4-60
3. *Ukrainian Literature in Common and global context* (1998), *Ukrainian Literature in Common and global context*. v. 3. *In relations with the literatures of West and East*, Kyiv, Naukova Dumka ; Zorivchak, R. (1993) *Ukrainian Literature in the English-speaking world*, *Slavic literature*. Report. XI International Congress of Slavists (Bratislava, August 30–September 8, 1993), Kyiv, Naukova Dumka, pp. 147–161 and others.
4. Orekhov, V.V. (2006) *Russian literature and national image*. *Imagological discourse in russian-french literary dialog in the 1 half of the XX century*, Simferopol, Antique, Ukraine.
5. Nalyvaiko, D. (1998) *By western Eyes : Reception of Ukraine in Western Europe XI–XVIII centuries*, Kyiv, Fundamentals, Ukraine.
6. Fry, N. (2010) *Great Code : The Bible and Literature*. / Trans. from English, Lviv, Chronicle, Ukraine.
7. The same.
8. Hamburg, L. (2010) *Brytania: Sotvorenie sport*. [Britain : Sport formation], Kyiv, Ed. "Summit Book", Ukraine.
9. Nalyvaiko, D. (2011) *Current affairs of literary structure and imagology strategies*, *Comparative Literature*. Vol. IV. *Imagological aspect of modern comparative studies, strategies and paradigms*. Part II, Kyiv, Publishing House "Stylos", pp. 4–60.
10. Nalyvaiko, D. (1992) *Cossack Christian republic (Zaporizhzhska Sich in the Western literary-historical monuments)*, Kyiv, Dnipro, Ukraine.
11. Mickiewicz, A. (1955) *Dziela*. Vol.VIII, Warszawa, Poland.
12. Todorova, M. (1997) *Imagining the Balkans*, New York, USA

УДК 821.161.2:82 – 311.6

ЛЮДИНА Й ІСТОРІЯ В РОМАНІ В. ЛИСА «МАСКА»

Хомяк Т.В., к. філол. н., професор

Запорізький національний університет, вул. Жуковського, 66, м. Запоріжжя, Україна

d-filf@znu.edu.ua

Стаття присвячена осмисленню історії і людини в її контексті в романі В. Лиса «Маска».

Ключові слова: інтер'єр, історія, метакоментар, ремінісценція, роман, сюжет, час.

ЧЕЛОВЕК И ИСТОРИЯ В РОМАНЕ В. ЛИСА «МАСКА»

Хомяк Т.В.

Запорожский национальный университет, ул. Жуковского, 66, г. Запорожье, Украина

Статья посвящена осмыслению истории и человека в ее контексте в романе В. Лиса «Маска»

Ключевые слова: интерьер, история, метакомментарий, реминисценция, роман, сюжет, время.

MAN AND HISTORY IN THE NOVEL «MASK» BY V. LYS

Номыак Т.В.

Zaporizhzhya National University, Zhykovsky str., Zaporizhzhya, Ukraine

The article is devoted to understanding the history and rights in the context of the novel "Mask" by V. Lys. The history of the novel "Mask" by V. Lys is not an object of artistic reflection. The interaction of man and history in the book has a slightly different shape. Today's reality (nineteenth century) are interwoven with historical milestones and events which are remoted in time. Milestone historical events are often mentioned here: Koliivshina, conspiracy against the emperor, the first partition of Poland, creating of Targovetska Confederation, Napoleon war, rebellion of Decembrists, Polish Uprising in 1830, joining West Volyn to Russia,

liquidation of Greek Catholic Church in Volyn, Seven Years' War, etc. V. Lys also tells about real historical figures (Queen Catherine II, the kings Paul Alexander; Napoleon, Ivan Kotlyarevsky). Strengthening of the historical era description promotes the frequent mention of concrete dates, which over time has become an important and are treated as historical.

Through the historical realities - their names, or a hint of them - are defined time-space (including time) in the novel. The "Mask" has many lengthy historical references that have important ideological meaning. The defining feature of the novel is its documentary basis, because the author very gracefully introduces the reader to the historical context, which is the background of the described events. V. Lys leads the reader through the labyrinths of the past. The events in the book do not coincide over time. Past interrupts, intertwined with those events when action takes place directly. In the novel there are more than one story lines developing on their own, and once they mixed to form a harmonious detective story. The destiny of Prokop Marushka makes us think about the fates of thousands of people who could create Ukrainian history in the other way.

The novel "Mask" by V. Lys is a fascinating historical detective with confusing plot and unexpected denouement. The story of a man with five masks (orange, green, purple, red, blue) is on background of concrete historical events. Prokop Marushko is the main character of the novel who running away to Zaporizhzhya Sich joined a gang of robbers who roamed along Podillya.

Impregnations historical reminiscences mostly do not deciphered with the further plot development or associative thinking. Mentions of historical figures of different time periods are often part of comparisons in characterization of the characters of the era.

Key words: interior, history, aimcommentary, reminiscence, novel, plot, time.

В. Лис як сучасний український письменник знаний уже не одним своїм твором («Айстри на зрубі», «Романа», «Продавець доли», «Жінка для стіни», «І прибуде суддя», «Графиня», «Камінь посеред саду», «Острів Сильвестра», «Століття Якова», «Іван та Чорна Пантера»). Належне місце серед них займає і роман «Маска», який вперше було надруковано 2002 р. у видавництві «Кальварія», а потім 2012 р. – у видавництві «Клуб сімейного дозвілля». Твір, як і багато інших романів В. Лиса (зокрема, «Століття Якова», «Соло для Соломії», «Іван та Чорна Пантера», «Острів Сильвестра»), здобув перемогу в «Коронації Слова». Усі, хто писав про нього, порушуючи певні проблеми, високо оцінили творчість письменника. Негативне ставлення виявив лише Віталій Коротич, український поет, а згодом головний редактор московського журналу «Огонёк». Свої думки він висловив у приватних листах, які з дозволу автора згодом у блозі «Української правди» опублікував політичний експерт К. Матвієнко [1]. Своє несприйняття твору В. Коротич передає передусім через зневажливе і несправедливе потрактування жанру «Маски»: «это скорее конспект романа, чем роман» [1], «„Маска” скорее либретто, чем сценарий» [1], «в романе-конспекте „Маска”» [1] тощо. Він дорікає В. Лису недостатнім знанням історії. Думається, що всі звинувачення йдуть від того, що сам же В. Коротич відносить «Маску» до жанру історичного роману, а потім «конкретизує» претензії. «Маска» більше пригодницький роман, як зауважує, скажімо, К. Матвієнко [1], детектив, але аж ніяк не історичний роман, хоча історичне тло тут представлено зримо й повно, і саме на його фоні відбуваються події. І. Зінчук [2], О. Клименко [3] високо оцінюють твір. Наше завдання об'єктивно поцінувати «Маску» В. Лиса і спробувати осмислити людину в контексті історії, якими вони постають у творі.

Реалії сьогоденного дня в романі В. Лиса «Маска» переплітаються з історичними віхами і подіями, віддаленими в часі. «Молода архівістка», наратор, про яких читач дізнається з прологу («Знахідка. Таємничий відвідувач»), причетні до історичного минулого, оскільки розшукують матеріал про нього. Саме з прологу бере початок поштовх до подальшого розвитку подій: «Ще з десять хвилин тому я, риючись у пожовклих від дихання дідугана – часу паперах жандармського управління колишньої Волинської губернії, наштовхнувся на невеликий рапорт справника Володимир-Волинської повітової управи, адресований своєму губернському начальству в Житомирі» [4, с. 6]. На документі вказана конкретна дата – 18 жовтня 1839 р. Розбійник Куріпка зацікавив наратора. Пам'ять повернула його в часи власної журналістської молодості, присутність на обжинках у селі Олеськ, де вже чув про нього зі слів пісні, яку

співали жінки («Ой сиділи собі хлопці за своїм застоллем, та заходить той Куріпка із ружжом-пістолем» [4, с.7]). У статті, «присвяченій білим плямам волинської історії», він розповів про таємничого розбійника Василя Ващука. І ось одного разу, коли герой «працював над черговим матеріалом про чергову пляму місцевої історії», до його кабінету завітав «вже немолодий дядько», який ознайомився з його статтею, і повідомив не про Ващука, бо про нього не чув, а про те, що «колись у цих місцях орудував значно відоміший розбійник» [4, с. 8] – «велика і таємнича частка прихованої досі історії» [4, с. 8]. А далі йдеться уже про події історичні. Розповідь про людину з п'ятьма масками відбувається на фоні конкретних історичних подій. Це вказівка на визначні дати і події («Дванадцятого вересня 1801 року в одному зі своїх палаців, розташованому на прирічковому узвишші в місті Заславлі, князь Євгеніуш Любославський давав бал на честь п'ятиріччя доньки Зосі» [4, с. 11]; «в результаті другого і третього поділів Польщі в 1793 і 1795 роках» [4, с. 11]; «Син Павла Олександр, який прийшов до влади напровесні 1801 року...» [4, с. 11]; «Так, здається, з подій 1795 року, які завершилися остаточним поділом Речі Посполитої» [4, с. 18]; «Прокіп Марушко народився 11 березня 1752 року, напередодні дня преподобних Прокопія та Тита, який припадає на 12 березня за новим стилем (бо за старим це 28 лютого), у селі Хомутівці на межі Волині і Поділля» [4, с. 25]; «...коли остання (*Литовська держава – Т.Х.*) остаточно об'єдналася з Польщею після другої (Люблінської) унії 1569 року в єдину Річ Посполиту» [4, с. 43] тощо.

Головний персонаж роману В. Лиса «Маска» селянин Прокіп Марушко народився в селі Хомутинці теперішньої Черкаської області, зазнав усіх негараздів кріпацького життя. Шляхом вбивств і обману він здобув аристократичний родовід. Прокіп був байстрюком, сином українки і голландця. У дитинстві Прокіп був «швидкий, непосидючий, такий, що любив в усе сунути свого носа, розумний не за віком» [4, с. 41]. Його було найнято паном Моджиевським для розведення породистих коней і догляду за ними. Кмітливий хлопець за допомогою дідуся потрапляє в панський палац, стає гайдуком, тобто панським охоронцем. Певно, на цьому його кар'єра і зупинилась би, коли б не доленосна зустріч із гостею пана Моджиевського – Геленою Зайончковською, яка купила вродливого гайдука. Пані Гелена зробила його своїм коханцем, а згодом – управителем маєтку. Закоханість Прокопа в молоду кріпачку Ярину призвела до трагедії. Пані Гелена жорстоко покарала дівчину. Прокіп після сутичок із нею, захищаючи кохану, змушений був утікати. По дорозі на Запорозьку Січ він пристав до однієї з численних банд грабіжників, які блукали Поділлям. Відтоді розпочалось сповнене небезпек життя вигнанця, аж поки Прокіп не скористався, як для нього, «щасливим» випадком: захопив шляхтича Мечислава Кульчинського, котрий їхав із Литви до дядька, убив його і видав себе за племінника. Відтепер починається історія польського лже-шляхтича і таємного грабіжника в оранжевій масці. Він наганяє жах в аристократичних колах Варшави, з'являючись ніби нізвідки в палацах, замках, маєтках польських графів, князів, баронів. Згодом потрапляє до Німеччини, здійснюючи зухвалі напади вже в іншій масці (зеленій). Його усиновлює князь невеличкого князівства Анхельст – Поральц. Згодом він з'являється в Австрії під іменем барона Фрідріха фон Гольдбейна (фіолетова маска), а в Трансильванії – під іменем угорського графа Ференца Естерхазі (червона маска). Залишено ним слід і в Італії (синя маска). Прокіп вивчив вісім європейських мов (українську, російську, польську, німецьку (у кількох діалектах), латинську, італійську, угорську, французьку), хоча й не навчався в школі. Лише майже в тридцятирічному віці два роки провчився в знаменитому Болонському університеті.

Амбівалентний внутрішній світ Прокопа таємничий, загадковий. Доля Прокопа тісно пов'язана з Волиню. До Луцька він навідувався на початку 90-х рр. XVIII ст., кілька разів – у 1801–1803 рр. Сповнене пригод життя, розбої, викрадення графа Войцицького, закоханість у графиню Ядвігу Войцицьку. Російська таємна жандармерія розпочала полювання на таємничого розбійника в оранжевій масці 1802 р. І в цьому неабияка роль

була польського князя Адама Чорторийського, особи реальної, історичної (на початку XIX ст. друга особа в Російській імперії після імператора Олександра I, спадкоємець тих українських волинських князів Чорторийських, родове володіння яких було в містечку Чорторийськ (нині село Старий Чорторийськ Маневицького району). Полювання на таємничого розбійника закінчилось аж у Франції. Його було заарештовано під час спроби втекти до Америки. За допомогою, як не дивно, жандарма його імператорської величності Василя Слєпньова, який тривалий час «полював» за своїм супротивником, Прокопу вдалося втекти. Подальша доля його невідома. Востаннє його бачили в маєтку Войцицьких приблизно 1817 р. в образі мандрівного православного монаха (приходив подивитись на свою доньку Пауліну).

Життя і незвичайна діяльність Прокопа Марушка не вкладається у звичні рамки. Він не був ані Робіном Гудом, ані Устимом Кармелюком, ані Олексою Довбушем. Численні награбовані скарби він не роздавав бідним, а використовував для примноження власного багатства.

Царський уряд зробив усе можливе, аби стерти пам'ять про цю неординарну особистість. За наказом імператора Олександра I і тодішнього генерал-губернатора Малоросії Олексія Куракіна, того самого, якого оспівав у своїй оді І. Котляревський, було знищено всі документи, які засвідчували існування такої людини, її діяльність. Як сказав князь Куракін, аби ще якомусь безрідному хамові не прийшло в голову повторити те, що зробив цей Прокіп Марушко. Знищили навіть усі портрети, а згодом і книжку жандарма Слєпньова про події довкола «полювання» на загадкового розбійника.

Доля Прокопа Марушка змушує замислитися над тисячами долі тих, хто по-іншому міг творити українську історію. Дії відбуваються переважно на території Волині у XIX ст. Дванадцятого вересня 1801 р. в місті Заславлі князь Євгеніуш Любославський давав бал на честь п'ятиріччя доньки Зосі, на якому з'являється безіменний злочинець разом зі своєю бандою, обличчя якого сховане під помаранчевою маскою. Він змушує багатих аристократів України, Польщі, Німеччини, Австрії добровільно віддавати коштовності. Однак знаходиться людина, яка не побоялася зірвати маску зі злочинця. Це граф Юзеф Войцицький, якому бандит сказав: «Той, хто побачив моє обличчя, повинен належати мені» [4, с. 45]. З того часу розпочинається «полювання» на графа, створення такого психологічного клімату, якого нікому не витримати. Граф опиняється в лаптах розбійника.

Роман «Маска» – це неймовірно захоплюючий історичний детектив із заплутаним сюжетом і неочікуваною розв'язкою. Основний текст переривають метакоментарі, які несуть додаткову інформацію про події, що прямо чи опосередковано торкаються життєвого шляху головного персонажа. Майстерно вплітаючи їх у свою розповідь з метою пожвавлення читання, автор досягає пізнавального і захоплюючого ефекту. Кожен із таких коментарів до подій подає інформацію про обставини певних епізодів.

В основі формування сюжетних ліній та композиції роману, на нашу думку, лежить принцип психодрами [5, с. 15].

Визначальною особливістю роману є його документальна основа, адже автор дуже витончено вводить читача в історичний контекст, що виступає тлом описаних подій. Сюжет роману динамічний, хоча події й охоплюють кілька десятків років. Просторово-часові межі то розширюються, то періодично стають гранично стислими. Яскраво виявляє себе художній час. Спостерігаються постійні перегуки епох. Письменник ніби зазирає в минуле, відтворюючи історичні риси сучасності майже стереоскопічно. Час, як один із складників хронотопу, у «Масці» нерідко передано також через історичні реалії – їхню назву, а чи лише натяк на них («Зустрів Клубишка тільки одного разу в Санкт-Петербурзі, відразу після приєднання Західної Волині до Росії» [4, с. 99]). Навіть повідомлення про побутовий факт також нерідко подається у такий же спосіб: «Наприкінці п'ятдесятих років XVIII століття, якраз у розпалі Семирічної війни, вищий світ Австрійської імперії

потряс процес про шлюбне розлучення, який затіяла графиня Регіна Естерхазі» [4, с. 248]. Конкретні дати названо не завжди. Тож це спонукає читача до мисленнєвої діяльності, оскільки потрібно згадати, а чи й звернутись до історичних джерел, щоб мати повну уяву про часові межі певної події. Віхові історичні події в романі констатуються дуже часто: Коліївщина, змова проти імператора, Барська конференція, перший поділ Польщі, створення Тарговицької конференції, війна проти Наполеона, бунт декабристів, польське повстання 1830 р., приєднання Західної Волині до Росії, ліквідація греко-католицької церкви на Волині, Семирічна війна тощо. Часта вказівка на конкретні дати також сприяє посиленню передачі історичної доби: «Та повернімося до осені 1801 року» [4, с. 44]; «...1791 року була створена інша конференція – Тарговицька...» [4, с. 67]; «Гурток друзів молодого, двадцятичотирирічного імператора, також молодих і повних реформаторських ідей, і справді протягом 1801–1803 років керував Росією» [4, с. 69]; «Що ж до князя Чорторійського, то 1804 року його призначають міністром закордонних справ...» [4, с. 69]; «Але греко-католицьку церкву на Волині ліквідують лише в 1839 році» [4, с. 101]; «Наприкінці 1801 року Конарський виїхав із Житомира» [4, с. 132].

Згадуються в романі й реальні історичні постаті, зокрема цариця Катерина II, царі Павло, Олександр, письменник Іван Котляревський, імператор Франції Наполеон Бонапарт.

Не часто, а все ж трапляється, коли історичні реалії доби передано в «Масці» через опис побуту, звичаїв, традицій того часу: «Нехай читача не дивує те, що Мечислав Кульчинський міг довго бути відсутнім у своїх маєтках. Для того часу це було майже нормою. Поміщик – як у Польщі, так і в Росії, – міг роками не навідуватися до своєї родової садиби. Аби грошики справно текли до Кракова, Санкт-Петербурга, Парижа чи в якесь інше місто, де він жив. У тодішній Польщі багатому шляхтичеві навіть дозволу на подорож не треба було отримувати у королівській канцелярії. Шляхтич, котрий користувався на загальнодержавному сеймі правом „вето” на будь-який королівський указ, який міг сказати своє грізне вельможне „Не дозволяю!” („Не дозволяю!”) на будь-який королівський вердикт, після чого той миттєво втрачав силу, був сам собі королем» [4, с. 237].

Є в романі В. Лиса «Маска» і передача колориту історичної доби через деталі інтер'єру. Зокрема, наголошено на типовій для того часу деталі: відображення роду в картинах і наявність цілої картинної галереї: «Вона не могла вимовити жодного слова, тільки показувала рукою, яка тремтіла, кудись на стіну, де висіли картини, які відображали родовід Войцицьких. Граф підійшов ближче і побачив, що над портретом його прапрадіда Сигізмунда, який загинув наприкінці XVII століття від рук турків, навскоси горять руді букви. „Я чекаю!” – промовляв напис. Придивившись, граф розібрав, що написано кров'ю» [4, с. 44].

Історичні реалії постають і зі спогадів окремих персонажів. Трохим, дід Прокопа, розповідав йому про роки своєї молодості, «про свою мандрівку до Варшави, про те, як не відважився колись разом із гетьманом Мазепою піти в далекий турецький край, аж до Дуная» [4, с. 43] тощо.

Згадуючи, а часом і переповідаючи історичні факти, В. Лис дає їм оцінку з позиції сучасного читача відповідно до власного світорозуміння, іноді ж лише констатує факти. Вкраплення історичних ремінісценцій здебільшого не розшифровується подальшим сюжетним розвитком чи асоціативним мисленням. Відомості про історичні події або введено в канву оповіді, або вони є авторським коментарем, або їх вкладено в уста персонажів.

Історичні дати в романі або називаються конкретно, прямо, або визначаються опосередковано, з вказівкою на відому історичну подію («Україна, яка до 1793–1795 років перебувала під владою Польщі» [4, с. 73]; «Після Люблінської унії 1569 року...» [4, с. 155]; «влітку 1775 року його наздоганяє звістка про те, що за наказом російської

імператриці Катерини II Запорозька Січ знищена» [4, с. 175]; «графиня Естерхазі померла в рік початку французької революції і великих європейських потрясінь, тобто 1789 року» [4, с. 249]; «відразу після приєднання Західної Волині до Росії» [4, с. 99]; «у розпалі Семирічної війни» [4, с. 248] тощо.

Здебільшого в романі «Маска» В. Лиса подано згадки про важливі історичні події. Їх уплетено в текстові масиви, які розкривають життєвий шлях певного персонажа. Наприклад, Адама Чорторийського: «Шість років тому молодий, двадцятип'ятирічний князь після придушення повстання Костюшка і остаточної ліквідації незалежності Польщі сміливо подався в столицю Російської імперії, щоби клопотати за поляків, репресованих жорстокою північною імператрицею Катериною. Розповідали, що йому вдалося зустрітися з онуком Катерини, великим князем Олександром, майже своїм ровесником, і навіть подружився з ним. Тепер же, коли Олександр став імператором, Адам Чорторийський буцімто став дуже впливовою особою при імператорському дворі. Ледве не другою фігурою після самодержця» [4, с. 63].

У романі чимало розлогих історичних довідок, які виконують важливе ідейно-сміслові навантаження. Це, зокрема, опис родовідної. Наприклад: «Предок Юзефа Войцицького, який збудував палац у сімдесятих роках шістнадцятого століття, був із багатих полоцьких бояр, котрі в чотирнадцятому столітті почали служити Литовській державі. А коли остання остаточно об'єдналася з Польщею після другої (Люблінської) унії 1569 року в єдину Річ Посполиту, представник цього роду, який жив тієї пори, вибрав службу в польського короля, на землях, які стали польською територією. Стах Войцина став Станіславом Войцицьким. За вірну службу й участь у війні з турками, на яку віддав значну частину свого майна, його удостоїли графського титулу...» [4, с. 43]; «...А з Чорторийськими Войцицькі були не тільки сусідами, а з часом і поріднилися. Донька Станіслава стала дружиною одного із представників князівської сім'ї – Борислава. Але цим родам судилося різна доля. Наприкінці XVII століття рід Чорторийських залишався одним із наймогутніших і найбагатших у Речі Посполитій і став не останнім у Російській імперії. Волинська ж гілка роду Войцицьких (був ще один Войцицький – небіж Станіслава, також граф, який після Хмельниччини переселився до корінної Польщі) занепала...» [4, с. 43].

Проблема «людина й історія» осмислюється В. Лисом у «Масці» як екзистенціальний мотив відчуження, і це передусім інтерперсональне відчуження особистості, за Т. Стадницькою [6], тобто на рівні соціуму, що набуває характеру внутрішньої, психологічної алієнації персонажа. Увага зосереджена на протистоянні протагоніста, уособленням якого є Прокіп Марушко, і вороже налаштованого проти нього (зауважимо, що ним же й викликане) соціуму, конкретних його представників та держави загалом в особі її представника Слєпньова, котрий по суті, зробив метою свого життя ідеєю-фікс спіймати злочинця, а коли її реалізував, то відпустив, і сам до кінця не усвідомлюючи, чому, ще й повідомив, що графиня народила Прокопові доньку). Прокіп, свідомо обравши для себе шлях протистояння, на іншу реакцію соціуму і не повинен був очікувати.

У «Масці», як і в інших творах В. Лиса, людина є об'єктом його художніх досліджень. Автор намагається з'ясувати її сутність, стан, дії й почуття в сучасну йому історичну епоху. В. Лис заглиблюється у внутрішній світ слідчого В. Слєпньова, а через його сприйняття – уже Прокопа Марушка, про якого взагалі більше дізнаємось через описи його дій і вчинків та ставлення до них, сприйняття його іншими персонажами.

ЛІТЕРАТУРА

1. Матвієнко К. Віталій Коротич про роман Володимира Лиса «Маска» [Електронний ресурс] / К. Матвієнко. – Режим доступу: http://blogs.pravda.com.ua/authors/matvienko/52878de671e3b/view_print/

2. Зінчук І. Володимир Лис. Маска : роман [Електронний ресурс]. – Х. : Клуб Сімейного Дозвілля, 2013. – 318 с. – Режим доступу: http://vsiKnygy.net.ua/schcho_pochytaty/31528.
3. Клименко О. Дві рецензії на бестселер Володимира Лиса [Електронний ресурс] / О. Клименко. – Режим доступу: http://Liakcent.com/2010/10/29/dvi_recenziji-na-bestseller-volodymyra-lysa.
4. Лис В. Маска : роман / В. Лис. – Х. : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2012. – 320 с.
5. Банах Л. Психодрама як сюжетотворчий композиційний принцип у романах Маро Дука : автореф. дис. канд. філол. н. / Л. Банах. – К., 2011. – 20 с.
6. Стадницька Т. Відчуження як теоретично-літературна категорія [Електронний ресурс] / Т. Стадницька. – Режим доступу: www.library.ukma.Kiev.ua.

REFERENCES

1. Matvienko, K. Vitalii Korotych pro roman Volodymyra Lysa «Maska», Vitalii Korotych about novel by Volodymyr Lys «Mask», available at : http://blogs.pravda.com.ua/authors/matvienko/52878de671e3b/view_print/
2. Zinchuk, I. (2013) Volodymyr Lys «Maska» roman, Volodymyr Lys «Mask», novel, available at : http://vsiKnygy.net.ua/schcho_pochytaty/31528.
3. Klymenko, O. Dvi retsenzii na bestseller Volodymyra Lysa, Two reviews on best seller of Volodymyr Lys, available at : http://Liakcent.com/2010/10/29/dvi_recenziji-na-bestseller-volodymyra-lysa.
4. Lys, V. (2012) Maska : roman, Mask : novel, Book club «Club of family leisure», Kharkiv, Ukraine.
5. Banakh, L. (2011) Psykhodrama yak siuzhetotvorchyi koompozytsiinyi pryntsyp u romanakh Maro Duka, Psychic drama as compositional principle in novels by Maro Duk, avtoref. dys, na zdobuttia naukovooho stupenia kandydata filolohichnykh nauk, Kyiv, Ukraine.
6. Stadnytska, T. Vidchuzhennia yak teoretychno-literaturna katehoriia, Estrangement as category of literary theory, available at : www.library.ukma.Kiev.ua.

УДК 821.161.2:82 – 1 “192”

ВИДОВІ ОСОБЛИВОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРИЧНОЇ ПОЕЗІЇ 20-х рр. ХХ ст.

Шапіро В.Й., аспірант

Запорізький національний університет, вул. Жуковського, 66, м. Запоріжжя, Україна

ladymyr@ukr.net

У статті виокремлено історичну поезію 20-х рр. ХХ ст., відштовхуючись від класифікації видів лірики І. Качуровського. Зроблено аналіз видових особливостей цієї поезії.

Ключові слова: поезія, жанр, образ, історія, поет.

ВИДОВЫЕ ОСОБЕННОСТИ УКРАИНСКОЙ ИСТОРИЧЕСКОЙ ПОЭЗИИ 20-х гг. ХХ в.

Шапіро В.И.

Запорожский национальный университет, ул. Жуковского, 66, г. Запорожье, Украина

В статье выделена историческая поэзия 20-х гг. ХХ в. отталкиваясь от классификации видов лирики И. Качуровского. Осуществлен анализ видовых особенностей этой поэзии.

Ключевые слова: поэзия, жанр, образ, история, поэт.